

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λίγες λέξεις χαρακτηρίζουν τη μορφή της και τη σχέση μου με τη δυνατή γυναίκα που με καθόρισε σε όλα μου τα βήματα.

Γλυκιά, τρυφερή, περήφανη και μαχήτρια.

Η Πόπη Κατελάνου αγωνίστηκε αγέρωχα και ξεπέρασε αμέτρητες δοκιμασίες και ανατροπές της ζωής, για να μεγαλώσει τα παιδιά της με θάρρος· με πρωτοπορία για την εποχή της, αλλά και με πίστη στο ότι η αγάπη και η αγωνιστικότητα του ανθρώπου μπορούν να κάνουν θαύματα.

Πίστευε ότι «ενωμένοι μπορούμε» και ότι η αληθινή αγάπη είναι η τροφή που κάνει το αδύνατο δυνατό και ζωντανεύει τα όνειρά μας.

Έτσι διατηρώ την εικόνα της από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου μικρό, όσο ζούσαμε με τον πατέρα μου και τον αδερφό μου Γιάννη, στο Μοσχάτο. Μετά την αποχωριστήκαμε χωρίς να καταλάβω εύκολα γιατί. Ήμουν μόλις δύομισι ετών όταν χώρισαν με τον πατέρα μου κι εμείς βρεθήκαμε, στη συνέχεια, για τέσσερα χρόνια στο οικοτροφείο.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΥΚΟΛΟ

Έτσι, λοιπόν, θυμάμαι τη μορφή της και όταν ξανανταμώσαμε, εκείνη την ημέρα που ο πατέρας μου μας έφερε με το αυτοκίνητό του από το οικοτροφείο του Ασημακόπουλου πίσω στα Πετράλωνα και μας άφησε έξω από ένα μικρό μαγαζάκι. Αυτό που έμελλε να γίνει, μέχρι την εφηβεία μου, το σπίτι, το γραφείο μου και η «Οδός Ονείρων» της ζωής μου...

ΗΜΟΥΝ ΕΠΤΑ ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΝΤΑΜΩΣΑΜΕ

Ήταν καλοκαίρι και βρισκόμασταν στην κατασκήνωση που πηγαίναμε τους θερινούς μήνες με το οικοτροφείο του Ασημακόπουλου, κάπου στην Αρτέμιδα. Μας είχε βάλει εσωτερικούς ο πατέρας μου για να μας φροντίζουν, μετά το διαζύγιο με τη μητέρα μου. Μια μέρα ήρθε με το αυτοκίνητό του να μας επισκεφθεί στην κατασκήνωση.

- Ελάτε, είπε. Θα επιστρέψετε στη μάνα σας.

Αιφνιδιαστήκαμε.

- Να χαιρετήσουμε τους φίλους μας, θυμάμαι ότι του είχα πει. Μετά από τρία χρόνια παραμονής στου Ασημακόπουλου, είχαμε κάνει τις παρέες μας και καλούς φίλους· παίζαμε, διαβάζαμε και γελούσαμε με τα άλλα παιδιά.

- Δεν πειράζει, απάντησε. Θα έρθουμε κάποια άλλη φορά να τους αποχαιρετήσετε.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και φτάσαμε στα Κάτω Πετράλωνα. Σταματήσαμε σε μια ανηφοριά, απέναντι από την οδό Κειριά-

δων, στον αριθμό 72. Γυρίζει προς το πίσω κάθισμα που καθόμασταν με τον Γιάννη και μας λέει:

- Το βλέπετε αυτό το μαγαζί; Ανοίξτε την πόρτα και μπειτε μέσα. Είναι μέσα η μητέρα σας και σας περιμένει!

Κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο, διασχίσαμε τον δρόμο και ανοίξαμε την πόρτα. Μόλις μπήκαμε, η μητέρα μας μάς αγκάλιασε σφικτά. Μια σκηνή που όσο ζω δεν την ξεχνάω. Εκείνη η αγκαλιά λες κι έγγραψε μέσα μου τη λέξη «μάνα»· ζωντανεύει στη σκέψη μου συχνά, με νοσταλγία και συγκίνηση.

Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της. Μας έπνιξε στα φιλιά.

Το μαγαζί ήταν ένας χώρος μόλις 25 τετραγωνικών. Είχε κι ένα πατάρι, στο οποίο έφτιαχνε λουλούδια. Πίσω από αυτό τον χώρο υπήρχε μια γκαρσονιέρα που έβλεπε στον φωταγωγό.

- Εδώ θα μείνουμε, είπε η μητέρα μας.

Δεν ήταν άνετα, το αντίθετο. Μας φαινόταν, όμως, παλατάκι μετά το μουντό οικοτροφείο. Επιτέλους! Στο σπίτι και στην αγκαλιά της. Όλα είχαν αλλάξει.

- Θα σας βοηθώ στο διάβασμα, συνέχισε η μητέρα μας. Θα είμαστε και στο μαγαζί. Θα είμαστε σε όλα κοντά, για να σας προσέχω κάθε λεπτό...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΥΚΟΛΟ

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ...

Γνώρισα την κυρία Πόπη Κατελάνου ανήμερα το Πάσχα του 2018, όταν ο δήμαρχος Αμαρουσίου και πρόεδρος της ΚΕΔΕ, Γιώργος Πατούλης, είχε καλέσει όλο τον δήμο στο παραδοσιακό ετήσιο γλέντι με τις σουβλές, που είχε καθιερώσει να γιορτάζει μαζί με τους Μαρουσιώτες, απ' όλες τις γειτονιές της πόλης. Έτυχε να καθόμαστε δίπλα με την κυρία Πόπη και, καθώς ο δήμαρχος ήταν απασχολημένος με τους χιλιάδες φίλους και δημότες ανταλλάσσοντας ευχές, αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε με τη μητέρα του για ώρα, που περνούσε πράγματι ευχάριστα.

Ήταν συνέχεια χαμογελαστή. Γλυκιά στο πρόσωπο, με κελαρυστή φωνή, με ρωτούσε για τη δουλειά του δημοσιογράφου και τη συνεργασία με τον γιο της.

Αν κι έκανε ζέστη, στεκόταν ευθυτενής, με αρχοντιά αλλά και διακριτικότητα, και μόνο ευχές έδινε σε όλους. Ευπροσήγορη, δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου που σχεδόν δεν πρόλαβε, λόγω του πολύ κόσμου, να δει τον Γιώργο της παρά μόνο στα πεταχτά, όταν εκείνος, διασχίζοντας την τεράστια έκταση με τα τραπέζια με

τους δημότες και τις σούβλες με τα 150 αρνιά, ερχόταν από ώρα σε ώρα στο τραπέζι μας, για να μας ευχηθεί και να τη φροντίσει για ό,τι μπορεί να χρειαζόταν. Του ζήτησε μόνο... λίγη σκιά!

«Ε, πού να προλάβει να καθίσει μαζί μου τέτοια μέρα, με τόσες υποχρεώσεις σήμερα...» θυμάμαι ότι μου είπε, ενώ το βλέμμα της αγκάλιαζε όλη την έκταση με τη γιορτινή εκδήλωση. «Τόσος κόσμος, τόσες οικογένειες, πρέπει να τους δει όλους, να τσουγκρίσει αυγά... Περιμένουν τις ευχές του!» Και μου αφηγείτο πώς, όταν ήταν μικρά τα παιδιά της, τους μάθαινε να προσέχουν, με υπομονή και ευγένεια, τους πελάτες στο κατάστημα νυφικών, όσο κουραστική κι αν ήταν η δουλειά: «Έρχονταν σε εμάς για την πιο ευτυχισμένη τους ημέρα οι μελλοντυμφοι και κατά τις ετοιμασίες περίμεναν κι από εμάς να μοιραζόμαστε μαζί τους τη χαρά!».

Κατάλαβα ότι η άσβεστη ευγένεια του περιφερειάρχη, σήμερα, Γιώργου Πατούλη, η οποία τον χαρακτηρίζει στην πολιτική και κοινωνική του παρουσία, δεν είναι καθόλου τυχαία. Είναι παιδεία από τη μητέρα του, που, με τον τρόπο της, του δίδαξε την ενσυναίσθηση, την προσφορά και τη διπλωματία.

Είδα μια γυναίκα δυναμική και βαθιά διακριτική. Μια σοφή γυναίκα, καινοτόμο για την εποχή της, επιχειρηματία. Μια στοργική μητέρα, που πάνω απ' όλα έβαζε το χρέος προς τον άνθρωπο και είχε κάνει τέχνη της ζωής της το αντάμωμα της χαράς...

Μ.Π.